

Решително, това ставаше за първи път в живота му! И той говореше непрекъснато, а мимиката на лицето му се менеше най-чудновато и най-смешно. За нищо друго вече не можеше да се подхване разговор, нито пак оставяше време да размени някой отделно някоя дума. Говореше само Палазов и всички гледаха само него.

Фелдшерът намираше, че Палазов прекалява. Той беше човек положителен и не можеше да се съгласи, че времето може да се губи само в шегите, без един по-сериозен разговор. И като направи няколко пъти знак на Палазова да мълчи и дори го настъпи под масата, като се поизкашля и прекара ръка по къдравата си коса, той се обърна към г-ца Шмид:

— Г-це, извинете, — Палазов, потрай! Г-це, извинете, искам да ви задам един въпрос.

— Заповядайте! — весело отвърна г-ца Шмид. От любопитство замълчаха всички.

— Защо в цирковете, — продължи фелдшерът, — вие трябва да знаете това — защо предпочитат да държат шарени коне?

Всички се разсмяха. Въпросът на фелдшера беше смешен, но още по-смешен в тая минута беше Палазов.

— Г-це! — викаше той, — не ви ли трябва един шарен кон? Ето го на, можем да ви го продадем!

— Какво да ви кажа, — обърна се г-ца Шмид към фелдшера, за да отстрани спреккването между него и Палазова, — защо предпочитат шарените коне, не зная. Но аз сама обичам всичко, което е особено. Особени животни, особени хора.

Сериозният разговор на фелдшера се свърши, шегите на Палазова отново започнаха. И дори артистът, другарят на г-ца Шмид, който до сега беше, се държал твърде въздържано, започна да се смее високо, като гледаше с особен някакъв възторг